

Z historie českého stolního tenisu – 23. Díl

Nejlepší dárek

K 60. výročí dostal československý stolní tenis od ETTU dárek v podobě pořadatelsví mistrovství Evropy. Podobně tomu bylo ostatně i před deseti lety. Nejlepší domácí hráči a hráčky na tento dárek reagovali tím nejlepším způsobem. Vybojovali celkem pět medailí, včetně jedné zlaté.

Hrálo se opět ve sportovní hale v Holešovicích na začátku dubna 1986. Jako pořadatelská země jsme mohli do bojů vyslat opět velký počet reprezentantů, takže příležitost dostali například šestnáctiletý Milan Grman, o rok starší Josef Braun, Tomáš Demek, v ženách pak věkem stále ještě juniorky Daniela Davídková, Renáta Kasalová, Alena Šafářová nebo Renáta Zaťková.

Do soutěže družstev mužů vybral trenér Vladimír Miko čtveřici Orłowski, Panský, Jiří Javůrek a Vladislav Broda. Čechům se ve skupině podařilo čtyřikrát vyhrát a podlehl pouze Jugoslávci. Ve vyrovnané skupině si díky lepšímu poměru setů zajistili prvenství Poláci, Československo skončilo druhé a Jugoslávie až třetí. Domácí družstvo pak v semifinále prohrálo s jasným favoritem Švédskem a vybojovalo bronzové medaile. Po následné porážce s Polskem obsadilo konečné čtvrté místo.

Rovněž družstvo žen, hrající obvykle v sestavě Hrachová, Kasalová, se do semifinále dostalo až díky lepšímu poměru bodů. Prohrálo sice s Francií, ale dokázalo porazit Maďarky. V semifinále domácí hráčky prohrály se Sovětským svazem, v boji o konečné umístění s Německem, ovšem i tak stály na bronzovém stupínku.

Kompletní sbírky medailí se fanoušci dočkali v soutěžích jednotlivců. Na zlato dosáhl deblový pár Jindřich Panský – Marie Hrachová a vylepšil o jednu příčku své umístění z předchozího šampionátu. Ve finále si poradil s jugoslávskou dvojicí Lupulesku – Perkučinová. *„Na pražský turnaj ráda vzpomínám. Vždyť je to sen každého sportovce hrát před vlastním publikem. A když se povede vyhrát medaili, je to něco nepopsatelného. Byla plná hala a všichni fandili,“* vzpomíná Marie Hrachová a dodává, co stálo za skvělými výkony páru Panský – Hrachová. *„S Jindrou jsme měli hodně dobré výsledky, protože jsme byli velcí kamarádi. Za deset let, co jsme spolu hráli, jsme se nepohádali. A na mixy jsme se těšili.“*

Ke zlaté medaili přidala Hrachová na šampionátu v Praze ještě stříbro v deblu s Nizozemkou Vriesekoopovou. Ve finále prohrály s ruskou dvojicí Bulatovová – Kovtunová. Medailovou sbírku pak završil smíšený pár Orłowski – Šafářová, který v semifinále prohrál s Lupulekcem a Perkučinovou.

Cena fair play

Po úspěšném šampionátu v Praze směřovala pozornost stolnětenisového světa k šampionátu v Indii, který byl na programu v únoru 1987. Česká reprezentace dokončila další generační výměnu, kdy Orłowského, Dvořáčka, Uhlíkovou či Šilhánovou definitivně nahradili mladší hráči a hráčky.

A stále více z nich bylo ze Slovenska. Zejména v kategorii mužů se v Bratislavě formoval tým, který na několik let ovládl domácí soutěž. Ženy je napodobily o něco později. Milan Grman, Tomáš Jančí nebo Renáta Kasalová si velmi rychle zajistili místa v národňáku a doplnili zkušenější kolegy.

Na prosincovém French Open postoupila obě československá družstva do finále. Panský, Cecava a Grman v něm podlehl Švédům, Hrachová se Šafářovou nestačily na Číňanky. Jubilejní 25. ročník Vánočního turnaje v pražských Nuslích vyhráli při neúčasti Panského i Hrachové další mladí talenti. Osmnáctiletý Petr Javůrek a Alena Šafářová.

Není tedy divu, že v devítileté výpravě na MS do Dillí cestovali hned čtyři nováčci. Svoji premiéru si odbyli Miroslav Cecava, Tomáš Jančí, Alena Šafářová a Miluše Kocová. Na medaili jsme nedosáhli, i když byla na dosah. Panský s Hrachovou neproměnili ve čtvrtfinále proti čínským soupeřům tři mečboly.

Veliké pocty se ovšem dostalo Marie Hrachové. „V utkání družstev jsem přiznala míček, který nikdo jiný neviděl a byl hodně důležitý pro vývoj zápasu. Kdybych ho vyhrála, mohly jsme hrát přinejmenším o osmičku. Tehdy mně někteří členové výpravy vyčítali, proč jsem míček přiznala, ale já už jsem taková. I když vím, že hodně Asiátek v takové situaci prasátko nepřizná,“ řekla k situaci, za kterou byla oceněna. Jiný názor než naši funkcionáři totiž mělo vedení Swaythling Clubu International, který uděluje Cenu fair play Richarda Bergmanna za příkladné činy. U roku 1987 je zapsáno jméno Marie Hrachové. Je to jediná česká hráčka, které se doposud této pocty dostalo.

První titul pro Bratislavu

Síla mladých „slovenských pušek“ se naplno projevila v extraligové soutěži mužů, kterou poprvé ovládli hráči Lokomotivy Bratislava. Hlavními oporami byli Tomáš Jančí, Milan Grman a Roland Vími. Poslední titul v historii si naopak zajistily hráčky Vlašimi Kocová, Masaříková a Davídková. V dalších letech až do rozdělení federace se, s jednou výjimkou, z vítězství radovaly rovněž hráčky Bratislavy. Ve slovenském hlavním městě byla v roce 1987 otevřena nová hala pro stolní tenis. Patřila k nejlepším specializovaným zařízením v Evropě. Byla určena pro středisko vrcholového sportu, tréninkové středisko mládeže a oddíl Lokomotivy. První akcí v moderním stánku byl srpnový kontrolní turnaj reprezentace, který vyhráli Jiří Javůrek a Renáta Kasalová.

Podzimní část sezony 1987/1988 přinesla další historický zápis. Poprvé se bojovalo o místa na olympijských hrách, které byly na programu v Soulu 1988. Evropská kvalifikace se hrála v listopadu v Karlsruhe. Postup na olympiádu si na ní zajistily Alena Šafářová a Renáta Kasalová, zatímco Marie Hrachová postupovala přímo ze žebříčku a Jindřich Panský dostal jako 28. hráč světa od ITTF divokou kartu. Dvojice Petr Javůrek a Tomáš Jančí na kvalifikaci neuspěla.

